روایت ظهور پدیده جدید پرتاب دیسک ایران در گفت‌وگوی «جوان» با حسین رسولی، قهرمان هانگژو

کاش مردانه پای حرف‌هایی که می‌زنیم بایستیم

گفت‌وگو
دنیا حیدری

درست در شرایطی که همه نگاه‌ها به احسان حدادی بود، حسین رسولی با پرتابی ۶۲/۲۹ متری، ضمن شکستن رکورد مسابقات قهرمانی آسیا، طلای هانگژو را به نام خود ضرب کرد؛ مدالی که درخشش پدیده تازه ورزش کشور را به دنبال داشت و نگرانی‌ها بابت خداحافظی حدادی را برطرف کرد چراکه با پایان دوران حدادی، حالا گویی نوبت تاج‌گذاری رسولی رسیده است؛ جوانی که با وجود مصدومیت بر سکوی قهرمانی بازی‌های آسیایی ایستاد تا به المپیک امیدوار شویم.

امیر خیرخواه

همه نگاه‌ها به احسان حدادی بود اما حسین رسولی همه حتی حدادی را هم کنار زد تا ثابت کند جانشین شایسته‌ای برای نایب قهرمان المپیک لندن است.

درست است. حدادی بزرگ من است و باعث افتخار که در طول این سال‌ها زحمت زیادی کشیده اما حالا نوبت ماست که راه او را ادامه دهیم و امیدوارم بتوانم در این راه موفقیت‌های ماندگاری را رقم بزنم. شنیده‌ام حدادی قصد حضور در انتخابات ریاست فدراسیون را دارد. حضور او می‌تواند اتفاق خوبی برای ورزشکاران باشد، چون درک درستی از شرایط، امکانات و نیازهای یک ورزشکار در ورزش حرفه‌ای و قهرمانی دارد، وی بی‌تردید سعی خواهد کرد هر آنچه برای خود می‌خواسته را برای ورزشکاران مهیا کند.

گویا در بازی‌های آسیایی آسیب‌دیدگی هم داشتید.

بله. دقیقاً ۲۰ روز قبل از بازی‌های آسیایی از ناحیه سینه دچار آسیب‌دیدگی شدم و نتوانستم پرتاب کنم. خیلی ناراحت بودم، چون بدنم خیلی خوب بود اما حتی ۳۰ متر هم نمی‌توانستم پرتاب کنم، به همین دلیل تصمیم گرفتم تمرینات مربوط به بالاتنه را انجام ندهم. گفتم اگر قرار است تنها چند پرتاب داشته باشم، بهتر است که پرتاب‌ها بماند برای روز مسابقه که قبل از آن آسیب‌دیدگی‌ام تشدید نشود و کار به عمل نکشد. عمده نگرانی‌ای که داشتم هم سر این مسئله بود که ۲۰ روز هیچ پرتاب تمرینی نداشتم، می‌ترسیدم که مبادا نتوانم رکوردی را که باید، بزنم. روز مسابقه هم از پرتاب دوم آزمایشی درد سینه‌ام شروع شد. بعد از پرتاب اول، دوم و سوم چنان درد داشتم که نمی‌توانستم تکنیکم را اجرا کنم، تا جایی که دستم بالا نمی‌آمد و مدام برای انجام پرتاب‌ها به عضلاتم بی‌حسی می‌زدم که بتوانم پرتاب کنم اما فایده‌ای نداشت، طوری شد که بعد از پرتاب پنجم، دیگر نمی‌توانستم دیسک را دست بگیرم و بعد از پرتاب ششم در دایره خم شدم و دیگر جایی را نمی‌دیدم و با هزار سختی از دایره بیرون رفتم، اما با خودم گفتم حتی اگر عضله‌ام پاره شود هم مهم نیست، نباید دست خالی برگردم، به همین دلیل از جان مایع گذاشتم و خوشحالم که موفق شدم.

بدون شک حسین رسولی ستاره پرتاب دیسک ایران در بازی‌های آسیایی بود، اما اظهارات او بعد از قهرمانی در هانگژو در خصوص اینکه روزها تمرین و شب‌ها در اسنپ کار می‌کرد و با کشک بادمجان طلا گرفته، همه را متعجب کرد. اما صیامی، رئیس سابق فدراسیون دوومیدانی و برخی ارکان فعلی فدراسیون با رد این ادعا مدعی هستند که رسولی در هتل شهر اقامت داشته و با راننده به تمرین تردد می‌کرد.

شاید یکسری دوستان چون دل‌شان می‌خواهد در رأس کار باقی بمانند، چنین حرف‌های نادرستی را مطرح می‌کنند، وگرنه متأسفانه یا خوشبختانه در درایو اسنپ من هست که کجاها کار کرده‌ام و حتی اینکه شب‌ها کار می‌کردم هم خیلی مشخص است. من ۹ ماه در اردو بودم و شش ماه با شرایط خیلی بدی در مجموعه آفتاب انقلاب حضور داشتم و تنها سه ماه آخر و بعد از حضور داوری در فدراسیون بود که راهی هتل شهر شدم، تقریباً یک ماه قبل از آسیایی تایلند. آقایان واقعیت را می‌گویند اما همه واقعیت را نمی‌گویند.

خواسته‌های قهرمان هانگژو برای ادامه مسیر موفقیت از فدراسیون دوومیدانی چیست؟

یک تیم خوب برای کار کردن. سپهرزاد مربی خیلی خوبی است اما به یک فیزیوتراپ، ماساژور، روانشناس و البته کمپی که بتوانم در آن خوب و بی‌دغدغه تمرین کنم نیاز دارم چراکه میدان المپیک با دیگر رقابت‌ها تفاوت بسیار دارد. در المپیک ما با بهترین‌های ورزش دنیا روبه‌رو خواهیم شد، پس باید تدارک بهتر و بیشتری ببینیم. شما نفر اول دنیا را بیاورید با شرایط حسین رسولی، مطمئن باشید ۵۰ متر هم نمی‌تواند پرتاب کند. آنها شرایط، امکانات، تمرینات و حتی زندگی‌شان با ما تفاوت بسیار دارد. آنها بابت پرتاب ۶۰ متری پاداش و حقوق دریافت می‌کنند. یکی از پرتابگرانی را که در شبکه‌های اجتماعی دنبال می‌کنم، هر هفته کلی لباس و کفش از اسپانسرهایش دریافت می‌کند، اما ما برای یک کفش باید کلی نامه‌نگاری کنیم و با هزینه دلاری از کشورهای دیگر سفارش دهیم! من با وجود مصدومیت و شرایط سختی که داشتم، حدود ۶۳ متر پرتاب کردم اما اگر شرایط آنها را داشتم باشم، بی‌شک پرتابی به مراتب بهتر خواهم داشت. شما نگاه کنید سه ماه اسکانم خوب بود، طلای بازی‌های آسیایی را گرفتم اگر شرایطم برای المپیک خوب باشد، حتماً به فینال می‌رسم.

بسیاری رسولی را پدیده کاروان ایران در دوومیدانی هانگژو می‌دانند. این القاب مسئولیتی را که دارید، بیشتر می‌کند و انتظارات را بالا می‌برد، به طوری که در رقابت‌های بعدی به کمتر از طلا رضایت نمی‌دهند.

بله، الان همه از من انتظار دارند، در حالی که من تازه به طور جدی در مسیر قهرمانی قدم گذاشته‌ام. مطمئناً قرار است مدال‌های بیشتری برای ایران بیاورم اما مسیر هم باید به گونه‌ای باشد که بتوانم رو به جلو حرکت کنم چراکه گاهی آدم به تنهایی زورش نمی‌رسد. اگر شرایط همانند سال گذشته باشد، نمی‌دانم چطور قول مدال بدهم، چون از آسیب‌هایی که ممکن است ببینم و ریکاوری‌ای که نمی‌شوم، خبر ندارم.

> در فرودگاه بسیاری از مسئولان آمدند عکس گرفتند. در استان مرکزی هم فقط بازار گرفتن عکس یادگاری داغ بود و پلاکارد، البته یک حواله ۳۰ میلیونی نشان دادند اما فقط نشان دادند و خبری از پرداخت نیست. درست مثل استاندار که وعده زمین داد ولی هنوز خبری از زمین نیست و تنها چیزی که طی این مدت عملی دیدم، گرفتن عکس یادگاری بوده است

یعنی ممکن است که دوباره پشیمان و از ادامه راه منصرف شوید؟

خب مزه طلا طوری است که دلم می‌خواهد این مدال را در پاریس هم تکرار کنم، چون مردم خیلی خوشحال شدند. تبریک‌های مردم و استقبال آنها انگیزه مرا برای تکرار این موفقیت در المپیک چندبرابر کرد، اما متأسفانه بعد از بازگشتم از هانگژو هنوز هیچ اتفاقی رخ نداده است. در فرودگاه بسیاری از مسئولان آمدند عکس گرفتند و خواستند که هر چه زودتر به استان مرکزی بروم، اما آنجا هم فقط بازار گرفتن عکس یادگاری داغ بود و پلاکارد، البته یک حواله ۳۰ میلیونی نشان دادند اما فقط نشان دادند و خبری از پرداخت نیست. درست مثل استاندار که وعده زمین داد ولی هنوز خبری از زمین نیست و تنها چیزی که طی این مدت عملی دیدم، گرفتن عکس یادگاری بوده است، اما تأسف‌برانگیزتر این است که می‌گویند به حسین رسولی حقوق می‌دادیم و برایش در اراک اردو برگزار کردیم، در حالی که هیچ حقوقی دریافت نکردم و هرگز به اراک نرفتم، چون مربی من تهران بود، در تهران تمرین می‌کردم، اما از مسئولی که مدعی است پاداش طلای هانگژو یک‌میلیارد و ۶۰۰ میلیون است و نمی‌داند پاداش ۹۰۰ میلیون تومان است، چه انتظاری می‌توان داشت.

پس حسابی از مسئولان استان مرکزی دلخور هستید.

من می‌گویم بیایید هر کدام کار خودمان را انجام دهیم. بدون شک با توجه به صحبت‌هایی که می‌کنند، از جایگاه و شرایط ورزشکار خود بی‌خبر هستند. باشد، مشکلی نیست تا امروز نمی‌دانستید رسولی شانس طلا دارد و به همین دلیل کمکی نمی‌کردید اما امروز که می‌دانید، از امروز کاری کنید یا حداقل سنگ جلوی پای من نیندازید و به قول‌هایی که می‌دهید، عمل کنید. من مسئول نیستم و شرایط آنها را نمی‌دانم، ولی خب خیلی زشت است وقتی یک مرد حرفی می‌زند، به حرفش عمل نکند. خیلی قشنگ است که حرفی اگر می‌زنیم، روی حرف خود بایستیم.

چرا حسین رسولی از پرتاب دیسک خداحافظی کرد و چطور شد که برگشت.

بعد از مسابقات آسیایی جوانان در سال ۲۰۱۸ بود که خداحافظی کردم، چون حتی وقتی مدال گرفتم هم چیزی تغییر نکرد و شرایط واقعاً بد بود. از طرفی دو سال درگیر مصدومیت بودم و ترجیح دادم از دنیای قهرمانی کناره‌گیری کنم چراکه تا همین هفت، هشت ماه قبل هم بی‌مهری‌ها به قدری زیاد بود که میلی به ادامه کار نداشتم اما تشویق‌های پدرم و مربی‌ام هادی سپهرزاد باعث شد تمریناتم را برای بازی‌های آسیایی شروع کنم و شرایط اسکانم در مجموعه آفتاب انقلاب مهیا شد، اما واقعاً جای مناسبی برای اسکان یک ورزشکار نبود. آن هم بدون هیچ مکمل و امکاناتی برای تمرین. با وجود این با هزارویک سختی تمرین کردم. سخت بود بدون ماساژور، فیزیوتراپ و حتی غذای خوب. فقط مربی‌ام بالای سرم بود و هر بار که کم آوردم، مرا برای ادامه راه ترغیب کرد و خدا را شکر با همه مشکلات موفق به کسب طلای هانگژو شدم، آن هم با یک رکورد خوب.

فکر می‌کردید بتوانید یکی از مسافران پاریس باشید؟

اگر شرایط خوب پیش برود و مهیا باشد، صددرصد می‌توانم سهمیه بگیرم، چون خیلی نزدیک هستم اما بیشتر ذهنم روی این است که یک پرتاب خوب در پاریس داشته باشم که دل مردم را شاد کنم. می‌دانم که توانایی آن را دارم اما امیدوارم شرایط هم مهیا باشد و مشکلاتی که برای حضور در بازی‌های آسیایی متحمل شدم برای پاریس تکرار نشود.

دردِدل‌های مهدی الفتی، ژیمناست تاریخ‌ساز ایران در گفت‌وگو با «جوان»

واردات خودرو پیشکش! ما مشکل اعزام داریم

گفت‌وگو
شیوا نوروزی

کمترین انتظار از این رشته بود اما در شرایطی که هیچ جایی در پیش‌بینی مدال‌ها از سوی مسئولان نداشتند، مدال نقره تاریخی همه را شگفت‌زده کرد. بازی‌های آسیایی هانگژو اگرچه با سقوط چندپله‌ای کاروان ایران همراه شد، ولی تاریخ‌سازی چهره‌ها و رشته‌های جدید کورسوی امیدی است برای رشد و ترقی دوباره ورزش کشور. ژیمناستیک به لطف درگیری‌های مدیریتی و اختلافات شدید مدعیان داخل و خارج از فدراسیون، سخت‌ترین روزهای خود را پشت‌سر گذاشت و با اینکه بلاتکلیفی این فدراسیون همچنان ادامه دارد، نایب قهرمانی مهدی الفتی در بازی‌های آسیایی جانی دوباره به ژیمناستیک داد. ملی‌پوش گرگانی در شرایطی با پرش‌های زیبا و بی‌نقص هنر خود را در هانگژو به نمایش گذاشت که حتی توانایی کسب مدال طلا را نیز داشت. الفتی همانند سایر ژیمناست‌های اعزامی تا آخرین لحظه از صدور یا عدم‌صدور لایسنس حضورش در بازی‌های آسیایی مطمئن نبود. رسیدن به مدال نقره آسیایی آن هم برای اولین‌بار و در حالی که حواشی مختلف همه چیز را تحت تأثیر قرار داده، موفقیتی بود که الفتی با تلاش، ممارست و سختکوشی زیاد به آن دست یافت. نایب‌قهرمان بازی‌های آسیایی در گفت‌وگو با «جوان» از آرزوهایش گفت و اینکه منتظر عملی‌شدن وعده‌های مسئولان است.

علی شریف‌زاده

برای رسیدن به مدال بازی‌های آسیایی سختی‌های زیادی را تحمل کردید. به رغم همه مشکلات چطور به هدف‌تان رسیدید؟

مدالی که در هانگژو گرفتیم، نتیجه برنامه‌ریزی چندساله بود. از سال ۹۷ که عضو ثابت تیم‌ملی شدم، برنامه‌ریزی‌ها از دوران مدیریت خانم اینچه‌درگاهی آغاز شد. پس از آن در ورلدکاپ‌ها و مسابقات بین‌المللی مختلف شرکت کردیم. از زمان حضور رضا خیرخواه، مربی تیم‌ملی توانستم حرکات پرش خرک را انجام دهم. مربی خودم این حرکات را به من یاد داد و در اردوهای تیم‌ملی پرش‌هایم را ارتقا بخشیدم. پرش دومم را کلاً در اردوی تیم‌ملی درآوردم. روزهای سخت زیادی داشتیم. گرگانی هستم و امکانات لازم را برای تمرین نداشته و نداریم. سال گذشته برای آنکه بتوانم در انتخابی تیم‌ملی شرکت کنم، شخصی تمرین می‌کردم تا رکوردهایم بهتر شود. از طرفی برای تمرین مجبور بودم به شهرهای دیگر مثل ساری و قائمشهر بروم و آنجا تمرین کنم.

در شرایطی که انتظاری از ژیمناستیک نمی‌رفت و مسئولان امیدی به کسب مدال نداشتند، چطور توانستید در بازی‌های هانگژو بدرخشید؟

مسئولان می‌گفتند ژیمناستیک مدال نمی‌گیرد و توجهی به این رشته نمی‌شد. ما در ورلدکاپ‌های سال گذشته با نتایجی که گرفتیم، ثابت کردیم حتی می‌توانیم مدال جهانی برای کشورمان به دست بیاوریم، این در حالی است که سطح رقابت در ورلدکاپ‌های سال گذشته بسیار بالا بود و ۶۰ کشور از سراسر جهان حضور داشتند. در بازی‌های آسیایی تنها ۲۰ کشور رقابت کردند. ابتدا در ورلدکاپ‌ها درخشیدیم و پس از آن مدال بازی‌های آسیایی گرفتیم.

با اختلاف اندک نسبت به حریف ژاپنی نایب‌قهرمان آسیا شدید.

در رشته ژیمناستیک اختلاف چندصدم رنگ را مدال را تعیین می‌کند. در پرش دوم جریمه برایم در نظر گرفتند، اما معتقدم در پرش اول نمره کمی به من دادند و در حقم ناداوری شد. با همین پرش‌ها در ورلدکاپ نمره بیشتری گرفته بودم. در بازی‌های چین داورها کمتر از حقم به من امتیاز دادند، در حالی که می‌توانستم مدال طلا هم بگیرم.

عدم‌حمایت از ژیمناستیک و ناامیدی مسئولان از موفقیت این رشته در بازی‌های آسیایی موجب تضعیف روحیه شما نشد؟

متأسفانه مسئولان افتخارات قبلی ژیمناستیک را ندیده بودند و می‌گفتند شما در هانگژو هم مدال نمی‌گیرید. نمی‌دانم مدال‌های‌مان را ندیده بودند یا اصلاً رشته ما را به رسمیت نمی‌شناختند. آن هم در حالی که اولین مدال جهانی را هادی خناری‌نژاد گرفت و سعید کیخا، کاپیتان تیم‌ملی چندین مدال جهانی و آسیایی در کارنامه دارد و حرکات زیادی را به نام خودش در جهان ثبت کرده است. این حرف‌ها را که شنیدیم، با خودمان عهد بستیم در بازی‌های آسیایی نتایج درخشانی بگیریم تا به همه ثابت کنیم ژیمناستیک هم رشته‌ای مدال‌آور است و در بازی‌های آسیایی نیز می‌تواند یکی از مدال‌آوران کاروان ایران باشد.

علاوه‌بر ناامیدی مسئولان از ژیمناستیک، اعزام ملی‌پوشان این رشته به دلیل اختلافات داخلی در فدراسیون نیز تا لحظه آخر قطعی نبود. این حواشی چه تأثیری در عملکردتان داشت؟

به دلیل کشمکش‌های داخلی فدراسیون لایسنس‌ها لحظه آخر صادر شد. تمرین می‌کردیم اما چون تا روز آخر لایسنس نداشتیم همه توان‌مان را نمی‌گذاشتیم. اگر این مشکل نبود و از روز اول صدمان را برای موفقیت در بازی‌های آسیایی می‌گذاشتیم، قطعاً در هانگژو بهتر از اینها کار می‌کردیم. با وجود همه حواشی و مشکلات، سرباز تیم‌ملی بودیم و سرمربی تیم‌ملی به ما می‌گفت باید تمرین کنیم و کارمان درست خواهد شد. به لطف خدا و همکاری خانم اینچه‌درگاهی، بحث لایسنس حل شد و به بازی‌های آسیایی رفتیم.

حواشی ناشی از مشکلات مدیریتی فدراسیون چه تأثیری بر رکود ژیمناستیک گذاشته است؟

تأثیر بسیار منفی‌ای داشته است. از ابتدای سال تاکنون پنج رویداد آسیایی و جهانی در مواد مختلف ژیمناستیک از جمله ترامپولین و ایروبیک داشتیم، اما به خاطر همین درگیری‌ها اعزام‌ها انجام نشد و بچه‌ها از حضور در مسابقات بازماندند. مشکلات به قوت خود باقی است در حالی که بحث ثبت‌نام ملی‌پوشان در ورلدکاپ‌ها جهت کسب سهمیه المپیک پاریس مطرح است. چهار دوره مسابقه برای کسب سهمیه در پیش داریم که از دی ماه آغاز خواهند شد. در صورت تداوم این شرایط ممکن است این رویدادها را نیز از دست بدهیم. هر مسابقه‌ای که اعزام نشویم، امتیاز زیادی را از دست خواهیم داد. سال گذشته برای کسب سهمیه حضور در مسابقات جهانی، رتبه دوم رنکینگ جهان را کسب کردیم. شرایط گرفتن سهمیه بازی‌های المپیک را داریم اما تحقق این هدف به آینده فدراسیون بستگی دارد و اینکه اختلافات تا چه زمانی ادامه خواهد یافت.

پس از کسب مدال تاریخی برای ژیمناستیک ایران، انتظارات‌تان از مسولان برآورده شده است؟

اولین انتظارم از مسئولان برای موفقیت جامعه ژیمناستیک و کشورم است، از آنها می‌خواهم تجهیزات استاندارد ژیمناستیک را وارد کشور کنند تا لااقل با وسایل استاندارد تمرین کنیم، نه اینکه مجبور به استفاده از تجهیزات ۵۰ سال پیش باشیم. در پایتخت هم وسایل استاندارد به‌روز نداریم و هر چه داریم فرسوده شده‌اند. واردات تجهیزات کار سختی نیست و فقط باید بخواهند و اقدام کنند. تا قبل از این می‌گفتند ژیمناستیک مدال نمی‌گیرد و مدال‌آور نیست. بفرمایید این هم مدال بازی‌های آسیایی. حالا منتظریم تا قول خرید تجهیزات جدید از سوی مسئولان اجرایی شود. این کار را نه به خاطر من ورزشکار بلکه به خاطر آینده ژیمناستیک کشور انجام دهند. غیر از نسل فعلی تیم بزرگسال، نفرات دیگری برای جایگزینی تیم فعلی نداریم! هدف‌مان این است که ژیمناستیک فراموش نشود. هنوز هیچ سرمایه‌گذاری‌ای روی ژیمناستیک نشده و هیچ بودجه‌ای اختصاص نیافته است. در حالی که ژیمناستیک جزو رشته‌های پرمدال محسوب می‌شود. از مسئولان استان هم می‌خواهم زودتر به وعده‌هایشان عمل کنند، اولین وعده‌شان حل مشکل اشتغالم بوده و قرار شد با هماهنگی در یکی از ارگان‌ها مشغول کار شوم. همچنین گفتند یک قطعه زمین در گرگان به من می‌دهند. این درخواستی بود که مورد تأیید قرار گرفت. در حال حاضر یک باشگاه در شهرم دایر کرده‌ام اما امکاناتش برای نوجوانی که بخواهد به عرصه قهرمانی برسد، کافی نیست. دلم می‌خواهد اولین کسی باشم که یک سالن تخصصی ژیمناستیک در ایران راه‌اندازی می‌کند. در صورتی که این وعده عملی شود و زمین را بدهند، هدفم سرمایه‌گذاری و پرورش ژیمناست‌های بااستعداد کشورم است. در گرگان استعدادهای زیادی هستند که به خاطر عدم‌توجه استعدادشان سوخت می‌شود.

> زمینی را که وعده داده‌اند نمی‌توانیم بگیریم، چه برسد به واردات خودرو. وضعیت رشته ژیمناستیک جوری بود که حتی حاضر نبودند ما را به هانگژو اعزام کنند. ما برای اعزام هم مشکل داشتیم واردات خودرو که دیگر هیچ. ژیمناستیک باید به صورت تیمی اعزام می‌شد، اما مشکلات موجود باعث شد اعزام تیمی‌مان لغو شود

حمایت خاص از ورزشکاران یک رشته صدای همه را درآورده است. به‌نظر شما دیدگاه مسئولان در بحث توجه به مدال‌آوران پس از بازی‌های آسیایی تغییر کرده است؟

هر کسی از خبری که در این مورد می‌شنود، می‌تواند تشخیص دهد حق با کیست. ورزشکاران زیادی در کشور داریم، با کوهی از مدال‌های جهانی و المپیک، اما هیچ وقت به آنها نگاه نمی‌کنند و توجه ویژه به آنها نمی‌شود. نمی‌دانم به فوتبال این همه اهمیت می‌دهند اما به رشته‌های مدال‌آوری مثل ژیمناستیک، کشتی، ووشو و تکواندو توجهی نمی‌شود! همیشه بین فوتبال و سایر رشته‌ها تبعیض قائل می‌شوند.

حرفی از اهدای امتیاز واردات خودروی خارجی به مدال‌آوران بازی‌های آسیایی به میان آمده است؟

نه هرگز. زمینی را که وعده داده‌اند نمی‌توانیم بگیریم، چه برسد به واردات خودرو. وضعیت رشته ژیمناستیک جوری بود که حتی حاضر نبودند ما را به هانگژو اعزام کنند. ما برای اعزام هم مشکل داشتیم واردات خودرو که دیگر هیچ. ژیمناستیک باید به صورت تیمی اعزام می‌شد، اما مشکلات موجود باعث شد اعزام تیمی‌مان لغو شود. محمد شفیعی یکی از نفرات برتر تیم‌ملی بود و باید همراه ما می‌آمد تا پنج نفر شویم و در بخش تیمی هم شرکت کنیم. در این صورت دو نفر از ما در ماده تک‌وسیله و سه نفر در ماده شش‌وسیله رقابت می‌کردیم.

چه آینده‌ای در انتظار ژیمناستیک ایران خواهد بود؟

وزیر ورزش از نگاه ویژه به ژیمناستیک حرف زده بود. امیدواریم این وعده‌ها به واقعیت تبدیل شود. مسئولان هم از مدال نقره بازی‌های آسیایی شگفت‌زده شدند. در این صورت کسب سهمیه المپیک دور از دسترس نخواهد بود.